# Lumi és a mosolygó tök

Halloweeni esti mese: Lumi a nagymamával tököt farag, a kerítésről egy mókus figyeli a magos tálat, éjjel pedig valaki megkopogtatja az ablakot.

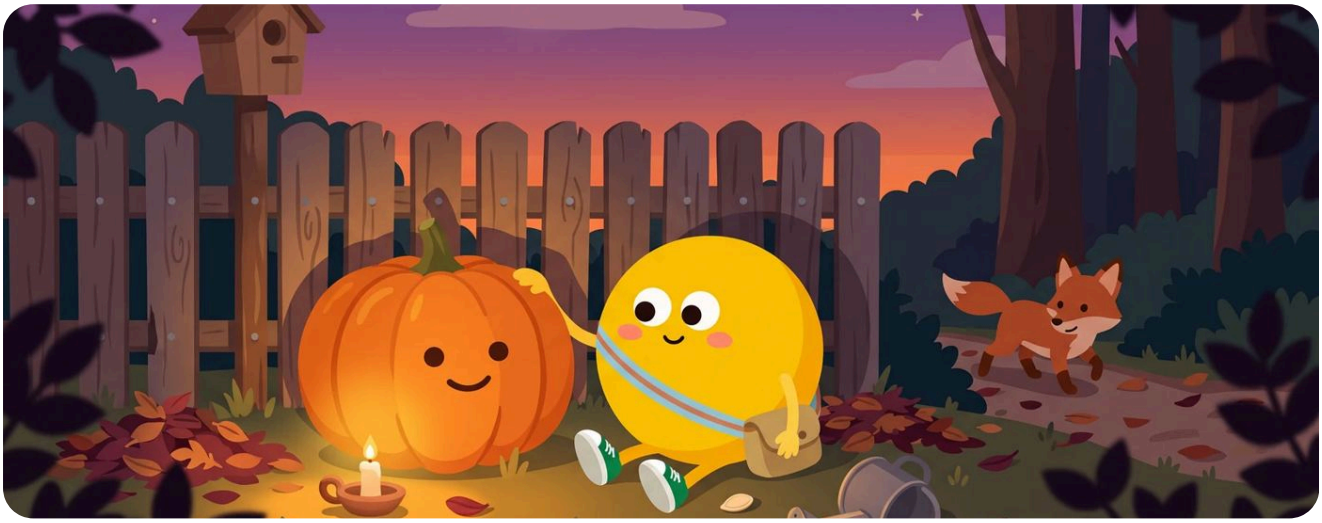

Aznap délután Lumi a nagymamával tököt faragott a tornácon. A tök nagy volt és narancssárga, akkora, hogy Lumi alig tudta átölelni.

Előbb levágták a tetejét, aztán Lumi kanállal kikaparta a belsejét. A magok ragadtak, és mindenhova jutott belőlük: a kanálra, a tornác deszkájára, még Lumira is.

„Milyen arcot csináljunk neki?", kérdezte a nagymama.

„Mosolygósat", felelte Lumi. „Hogy senki ne féljen tőle."

Lumi két kerek szemet és egy nagy, mosolygó szájat faragott a tökre. Az egyik szem kicsit nagyobbra sikerült.

„Nem baj", mondta a nagymama. „Így legalább olyan, mintha kacsintana."

A magokat egy tálba szedték, és kitették a lépcsőre, hogy megszáradjanak.

„Tavasszal elültetjük őket", mondta a nagymama. „Jövőre lesz belőlük tök bőven."

A kerítésen egy mókus ült. Nem mozdult, csak a tálat nézte, és a farka meg-megrezzent.

Este a nagymama mécsest gyújtott a tökben. A mosolygó száj sárgán világított, és a tök fénye a lépcsőre meg Lumi ablakára esett.

Lumi bebújt az ágyba, a nagymama betakarta, és leoltotta a lámpát. Lumi lehunyta a szemét.

Egyszer csak megzörrent a tál a lépcsőn. Aztán egy halk hang szólt odakintről:

„Kié ez a sok mag?"

Lumi kinyitotta a szemét. Nem tudta, ki beszél. Magára húzta a takarót, és nem felelt.

Egy kis idő múlva valami kaparászni kezdett az ablak alatt.

„Kié ez a sok mag?", kérdezte a hang megint, most már hangosabban.

Lumi még jobban magára húzta a takarót. A szíve gyorsan vert, de Lumi most sem felelt.

Aztán csend lett.

Egy darabig semmi.

Kopp-kopp. Valaki megkopogtatta az ablakot.

„KIÉ EZ A SOK MAG?"

Lumi nagyot nyelt. Összeszedte a bátorságát, és kikukucskált a takaró alól.

A tök fénye épp az ablakra esett. A párkányon egy mókus ült, bozontos farokkal, két apró mancsát az üvegre téve. Ugyanaz a mókus volt, amelyik délután a kerítésről nézte a tálat.

Lumi megkönnyebbült, és elmosolyodott. Ettől a kis mókustól ijedt meg ennyire?

Kinyitotta az ablakot.

„Ne haragudj a kopogásért", mondta a mókus. „Nem akartam kérdezés nélkül elvinni a magokat. Üres a téli kamrám, és nemsokára leesik a hó."

Lumi a tálra gondolt, meg arra, amit a nagymama mondott a tavaszról. Aztán arra, hogy a mókus kamrája üres. Az ültetésnél most fontosabb volt, hogy a mókusnak télen is legyen mit ennie.

„A tiéd, vidd csak el nyugodtan!", mondta.

„Köszönöm szépen!”, mondta a mókus, és leugrott a lépcsőre. A tál még egyszer, utoljára megzörrent.

Reggel a tál üres volt, mellette egy makk feküdt. A mókus hagyta ott ajándékba.

„Hova lett a sok mag?”, kérdezte a nagymama.

Lumi elmesélte, mi történt éjjel, és hogy a magokat odaadta a mókusnak.

A kerítésen ott ült a mókus, a szája tele tökmaggal. Jó reggelt akart kívánni, de ahogy kinyitotta a száját, kipottyant belőle egy tökmag.

„Tele szájjal nem beszélünk!”, mondta a nagymama, pont úgy, ahogy vacsoránál Luminak is szokta mondani.

Lumi elnevette magát. A mókus gyorsan becsukta a száját, és csak bólintott.

A nagymama felvette a makkot, és elmosolyodott.

„Akkor tavasszal makkot ültetünk”, mondta. „Te egy tál tökmagot adtál a mókusnak, ő pedig egy egész tölgyfát adott neked.”

## VÉGE

### Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te mit csináltál volna, amikor éjjel valaki megszólalt az ablak alatt?
2. Mit gondolsz, miért kopogott be a mókus, ahelyett hogy egyszerűen elvitte volna a magokat?
3. Te mit adnál oda szívesen valakinek, akinek nagyobb szüksége van rá, mint neked?